

**YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (laajennettu neljäs jaosto)**

14 päivänä syyskuuta 1995 *

Asiassa T-171/94,

Descom Scales Manufacturing Co. Ltd, korealainen yhtiö, kotipaikka Soul, edustajanaan asianajaja Pierre Didier, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Laurent Mosar, 8 rue Notre-Dame,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Bjarne Hoff-Nielsen ja Jorge Monteiro, avustajanaan barrister Philip Bentley, Englanti ja Wales, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin oikeudellisen osaston johtaja Bruno Eynard, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

tukijanaan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Marc L. F. De Pauw, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

väliintulijana,

jossa kantaja vaatii lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tiettyjen Singaporesta ja Korean tasavallasta peräisin olevien elektronisten vaakojen tuonnissa 20 päivänä lokakuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2887/93 (EYVL L 263, s. 1) kumoamista kantajaa koskevilta osin,

**EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIO-
ISTUIN (laajennettu neljäs jaosto),**

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts sekä tuomarit R. Schintgen, R. García-Valdecasas, C. W. Bellamy ja P. Lindh,

kirjaaja: hallintovirkamies B. Pastor,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 17.5.1995 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn

on antanut seuraavan

tuomion

Kanteen perustana olevat tosiasiat

- 1 Esillä olevalla kanteella vaaditaan lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tiettyjen Singaporesta ja Korean tasavallasta peräisin olevien elektronisten vaakojen tuonnissa 20 päivänä lokakuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2887/93 (EYVL L 263, s. 1, jäljempänä riidanalainen asetus) kumoamista. Riidanalaisessa asetuksessa on kantajalle määrätty 26,7 prosentin suuruinen polkumyyntitulli. Tämä asetus on seurannut väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta samojen tuotteiden tuonnissa 30 päivänä huhtikuuta 1993 annettua komission asetusta (ETY) N:o 1103/93 (EYVL L 209, s. 1, jäljempänä väliaikainen asetus). Nämä asetukset on annettu polkumyyntitullilla tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11 päivänä heinäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88 (EYVL L 209, s. 1, jäljempänä perusasetus) säännösten nojalla.
- 2 Kantaja Descom Scales Manufacturing Co. Ltd, Soul (jäljempänä Descom) on elektronisia vaakoja valmistava yhteisyritys, jonka omistavat puoliksi Dailim Scales, Soul, Korea (jäljempänä Dailim) ja Ishida Scales, Kioto, Japani (jäljempänä Ishida Japani). Tuote, jolle on määrätty polkumyyntitulli, on vähittäiskauppaan tarkoitettu elektroninen vaaka, jossa on painon, yksikköhinnan ja maksettavan hinnan numeerinen näyttö, malliltaan NOVA. Descom valmistaa tätä tuotetta. Koreassa tätä tuotetta markkinoi Dailim ja muualla maailmassa Ishida. Ishida Europe Ltd (jäljempänä Ishida Europe), joka on Ishida Japanin täysin omistama tytäryhtiö, markkinoi näitä tuotteita Euroopassa.
- 3 Euroopan yhteisön alueella Descomin vähittäiskauppaan tarkoitettuja tuotteita myy kolme ostaja-jakelijaa, jotka toimivat Tanskasta, Kreikasta ja Alankomaista käsin ja jotka ostavat nämä vaat Koreasta; Tanskassa toimiva yritys ostaa vaat fob-lausekkeen mukaisesti, kaksi muuta ostavat cif-lausekkeen mukaisesti. Nämä

ostajat eivät ole suoraan tai välillisesti etuyhteydessä Descomiin eivätkä Ishida Japaniin. Descom laskuttaa vaaosta Ishida Japania, joka laskuttaa niistä Ishida Europea, ja tämä puolestaan laskuttaa suoraan tanskalaista ja kreikkalaista ostajaa ja epäsuorasti Liechtensteinissa kotipaikan omaavan yhtiön kautta alankomaalaista ostajaa; tämä yhtiö ei ole millään lailla sidoksissa Descom-Ishida-ryhmään.

- 4 Useiden yhteisön teollisuutta edustavien valmistajien valituksen johdosta komissio aloitti tammikuussa 1992 polkumyymintimenettelyn, joka koski tiettyjen Singapo-
resta peräisin olevien vähittäiskauppaan tarkoitettujen elektronisten vaakojen tuon-
tia yhteisöön. Toisen valituksen johdosta komissio ilmoitti huhtikuussa 1992 laa-
jentavansa tämän menettelyn koskemaan myös tiettyjä Koreasta peräisin olevia
elektronisia vaakoja. Tässä valituksessa Descomin esitettiin olevan yksi Koreasta
peräisin olevien elektronisten vaakojen valmistaja ja viejä, ja Ishida Europen esitet-
tiin olevan Descomin valmistamien vaakojen tuoja. Komissio lähetti Descomille ja
Ishida Europelle tutkimuskyselyt.

- 5 Alustavan tutkimuksen kuluessa saatujen todisteiden perusteella komissio vahvisti
Descomin yhteisöön viemien vaakojen polkumyymintimarginaalin väliaikaisesti
29 prosentiksi vapaasti yhteisön rajalla tullaamattomana -hinnasta. Hyväksymällä
30.4.1993 väliaikaisen asetuksen komissio on ottanut käyttöön Descomin valmista-
mille vaaolle väliaikaisen polkumyymintullin, jonka suuruus on 29 prosenttia
vapaasti yhteisön rajalla tullaamattomana -hinnasta. Tämän asetuksen 33 kohdassa
osoitetaan, että verrattaessa yhteisön teollisuuden myymien samankaltaisten mal-
lien hintoja Descomin myymien vaakojen hintoihin samassa vaiheessa kaupan-
käyntiä (jakelijoilta ja/tai muilta kuin etuyhteydessä olevilta jälleenmyyjiltä lasku-
tetut hinnat) yhteisön tärkeimmillä markkinoilla tutkimusajanjaksona ”ilmeni
alihinnoittelua — —, joka oli yli 30 prosenttia sen korealaisen viejän tapauksessa,
jonka polkumyymintimarginaali oli kaikkein korkein” *.

- 6 Hyväksymällä 20.10.1993 riidanalaisen asetuksen neuvosto vahvisti lopulliseksi
keskimääräiseksi painotetuksi polkumyymintimarginaaliksi Descomin osalta
26,7 prosenttia kyseisten tuotteiden vapaasti yhteisön rajalla tullaamattomana

* Epävirallinen käännös asetustekstistä; suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

-tuontihinnasta (riidanalaisen asetuksen 13 kohta). Descomin valmistamien elektronisten vaakojen tuonnille yhteisöön on sen vuoksi otettu käyttöön 26,7 prosentin polkumyyntitulli *ad valorem* (riidanalaisen asetuksen 1 artikla), koska väliaikaisessa asetuksessa (32, 33 ja 55 kohta) täsmennetyt ja lopullisessa tosiasioiden tutkinnassa vahvistetun (riidanalaisen asetuksen 20 kohta) vahingon poistamiseksi tarvittava taso oli todettua polkumyyntimarginaalia korkeampi.

- 7 Ennen riidanalaisen asetuksen hyväksymistä oli aloitettu toinen menettely Japanista peräisin olevan samantyyppisen tuotteen vientiä vastaan; tämä menettely oli päätynyt lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta tiettyjen Japanista peräisin olevien elektronisten vaakojen tuonnissa 26 päivänä huhtikuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 993/93 (EYVL L 104, s. 4) hyväksymiseen; tällä asetuksella määrättiin 31,6 prosentin polkumyyntitulli kantajan japanilaisen emoyhtiön Ishida Japanin viemien vaakojen hintoihin.

Asian käsittelyn vaiheet

- 8 Näiden tapahtumien jälkeen kantaja on nostanut yhteisöjen tuomioistuimen kirjiaan 8.1.1994 jättämällään kannekirjelmällä esillä olevan kanteen.
- 9 Kantaja on lisäksi 8.1.1994 tehnyt eri asiakirjalla väli-toimihakemuksen, jolla se on pyytänyt tämän oikeudenkäynnin kohteena olevan asetuksen täytäntöönpanon lykkäämistä. Yhteisöjen tuomioistuimen presidentti on 11.3.1994 antamallaan määräyksellä hylännyt tämän hakemuksen.

- 10 Yhteisöjen tuomioistuin on 18.4.1994 siirtänyt asian yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta tehdyn päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom muuttamisesta 8 päivänä kesäkuuta 1993 tehdyn neuvoston päätöksen 93/350/Euratom, EHTY, ETY (EYVL L 144, s. 21) 4 artiklan ja 7 päivänä maaliskuuta 1994 tehdyn neuvoston päätöksen 94/149/EHTY, EY (EYVL L 66, s. 29) mukaisesti.
- 11 Komissio on 16.5.1994 jättänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjiaan hakemuksen, jossa se on pyytänyt saada tulla väliintulijaksi tukemaan neuvoston vaatimuksia. Ensimmäisen jaoston puheenjohtaja on 6.7.1994 antamallaan määräyksellä hyväksynyt väliintulon.
- 12 Komissio on 31.8.1994 jättänyt väliintulokirjelmänsä, ja kantaja on jättänyt huomautuksensa siitä 6. ja 21.10.1994.
- 13 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu neljäs jaosto) on päättänyt aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia.
- 14 Asianosaisten suulliset lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suullisiin kysymyksiin on kuultu 17.5.1995 pidetyssä julkisessa istunnossa.

Asianosaisten vaatimukset

- 15 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin
- kumoaa riidanalaisen asetuksen kantajaa koskevilta osin ja
  - velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 16 Neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin
- hylkää kanteen ja
  - velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 17 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin
- hylkää kanteen ja
  - velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Asian ratkaisu

- 18 Kantaja esittää pääasiallisesti neljä perustetta kanteensa tueksi. Ensimmäinen kanneperuste koskee perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan rikkomista, ja sen mukaan kantajan vientihinta on ilmeisesti laskettu väärin. Toinen kanneperuste koskee perusasetuksen 2 artiklan 9 ja 10 kohdan rikkomista eli sitä, että kantajan tuotteiden normaaliarvoon ei ole tehty kotimarkkinoiden myyjien palkoista johtuvia tarkistuksia. Kolmannen kanneperusteen mukaan puolustuksen oikeuksia on rikottu, koska toimielimet ovat kieltäytyneet antamasta kantajalle päätöstä, jolla on evätty toisen kanneperusteen perustana olevat tarkistukset. Neljäs kanneperuste koskee perusasetuksen 7 artiklan 4 kohdan rikkomista, ja sen mukaan komissio on kieltäytynyt antamasta kantajalle sen etujen puolustamisen kannalta olennaisia tietoja.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan rikkomista

- 19 Tässä kanneperusteessa on neljä osaa. Ensimmäisessä osassa kantaja väittää, että perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdassa laskennallisen vientihinnan muodostamiselle asetetut edellytykset eivät täytyneet ja että tanskalaisen, kreikkalaisen ja alankomaalaisen tuojan Ishida Europelle maksamaa hintaa olisi täytynyt pitää vientihintana. Toisessa tämän kanneperusteen osassa kantaja esittää toissijaisesti, että jos laskennallisen vientihinnan muodostaminen olisi ollut mahdollista, se olisi pitänyt tehdä sen hinnan perusteella, jonka ensimmäinen yhteisön ostaja maksoi jollekin kolmesta tuojasta, eikä näiden kolmen tuojan Ishida Europelle maksaman hinnan perusteella. Kolmannessa kanneperusteen osassa kantaja esittää, että vaikka Ishida Europe olisikin harjoittanut tuontia, vientihintaa voitiin tarkistaa vain ottamalla huomioon Ishida Europen tuontitoimintaan liittyvät kustannukset. Kanneperusteen viimeisessä osassa kantaja väittää, että vientihinnan vahvistamista rasittaa Ishida Europen myynnin osalta tiettyjen vakuutus- ja rahoituskustannusten kaksinkertainen vähentäminen.

Kanneperusteen ensimmäinen osa: laskennallisen vientihinnan muodostamisen laillisuus

Asianosaisten väitteet

- 20 Kantaja esittää, että komissio ja sitä seuraten neuvosto ovat katsoneet, että kantajan tuotteen vientihintaa ei voida käyttää viitehintana, koska Ishida Europe, jonka kotipaikka oli yhteisön alueella ja joka oli etuyhteydessä kantajaan, vastasi tuotteen myynnissä kustannuksista, jotka tavallisesti kuuluivat tuojan vastattaviksi. Tämän vuoksi yhteisön toimitelimet ovat muodostaneet laskennallisen vientihinnan perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaisesti käyttämällä viitehintana Ishida Europen kreikkalaiselta, tanskalaiselta ja alankomaalaiselta tuojalta laskuttamaa hintaa ja vähentämällä tästä hinnasta Ishida Europen keskimääräiset yleiskustannukset eli 9,7 prosenttia sen liikevaihdosta ja kohtuullisena voittona 5 prosenttia.
- 21 Kantaja huomauttaa, että perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdassa edellytetään, jotta laskennallinen vientihinta voidaan muodostaa, että joko vientihintaa ei ole tai viejä ja tuoja taikka kolmas osapuoli ovat ilmeisesti liittyneet yhteen tai sopineet keskenään tasotusjärjestelystä taikka muista syistä tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaan yhteisöön viennissä myydyin tuotteen hintaan ei voida viitata. Tässä asiassa mikään näistä edellytyksistä ei ole täytynyt. Tämän vuoksi toimielinten olisi täytynyt pitää vientihintana Ishida Europen kolmelta tuojalta laskuttamaa hintaa, jota olisi tarvittaessa tarkistettu ottamalla huomioon Ishida Europen vientitoiminnasta aiheutuneet kustannukset sen sijaan, että laskennallinen vientihinta on muodostettu sillä perusteella, että Ishida Europe olisi viejän kanssa yhteen liittynyt kolmas osapuoli, joka kantoi toimielinten käsityksen mukaan tuojalle kuuluvia kustannuksia.
- 22 Kantaja katsoo, että silloin kun kolme tuojaa ja viejä (Ishida Europe) noudattavat kaupankäynnissään markkinahintoja, kuten tässä tapauksessa on asianlaita, hintaa ei voida muodostaa laskennallisesti.

- 23 Kantaja korostaa tältä osin, että toimielimet ovat virheellisesti katsoeet, että Ishida Europe kantoi yhteisössä kustannuksia, joista tavallisesti vastaa tuoja, ja että ne ovat siis vähentäneet Ishida Europen kolmelta tuojalta laskuttamasta hinnasta Ishida Europen keskimääräiset yleiskustannukset eli 9,7 prosenttia sen liikevaihdosta ja 5 prosentin voiton soveltamalla perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohtaa (riidanalaisen asetuksen 5 ja 6 kohta). Itse asiassa Ishida Europe ei harjoittanut varsinaista tuojan toimintaa, koska Ishida-ryhmän elektronisten kauppavaakojen tuotanto ja vienti oli saman yrityksen piirissä ”hajotettu” oikeudellisesti ja maantieteellisesti kolmeen eri yksikköön, jotka kuitenkin kuuluivat taloudellisesti ja toiminnallisesti yhteen. Täten siis kantaja valmisti kyseisiä tuotteita Koreassa, Ishida Japani organisoii ja valvoi yleisellä tasolla tuotantoa ja myyntiä, kun taas Ishida Europe huolehti yhteisöön suuntautuvasta viennistä ja sen hallinnosta. Ishida Europe harjoitti siis kaupallista toimintaa, jota aiemmin oli harjoittanut Ishida Japani; tällaista toimintaa olivat markkinoiden tarpeiden kartoittaminen yhteistyössä tuojien kanssa, neuvottelemine tuojien Ishida-ryhmälle maksamista ostohinnoista, tuojien tilausten välittäminen, tuojien ostojen laskuttaminen sekä tuojien maksujen valvominen. Tältä osin Ishida Europen toiminta rajoittui tutkimusajanjaksona siihen, että se lähetti 14 laskua tanskalaiselle, kreikkalaiselle ja alankomaalaiselle tuojalle.
- 24 Kantaja korostaa lopuksi, että vaikka pitääkin paikkansa, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan toimielimillä on laaja harkintavalta tällaisissa asioissa, tästä ei voida kuitenkaan päätellä, että toimielimet voisivat vapaasti määrittellä tuojan ja viejän tehtävät, joita ei ole yhteisön lainsäädännössä määritelty. Kantaja moittii komissiota siitä, että se ei ole menettelyn aikana syvällisesti tutkinut sitä, mitä Ishida Europen toiminta täsmällisesti sisälsi, että se ei ole tältä osin pyytänyt lisäselvityksiä eikä se ole käynyt paikan päällä varmistamassa tosiseikkojen paikkansapitävyyttä. Kantaja toteaa, että toimielimet ovat tehneet ilmiselvän tosiasioita koskevan harkintavirheen katsoessaan Ishida Europen toimineen tuojana.
- 25 Vastauksessaan vastaajan vastineeseen kantaja katsoo lisäksi, että neuvosto ei olisi saanut vedota asioissa Gestetner ja Mita annettuihin tuomioihin (asia C-156/87, Gestetner Holdings v. neuvosto ja komissio, tuomio 14.3.1990, Kok. 1990 s. I-781 ja asia C-172/87, Mita Industrial v. neuvosto, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992 s.

I-1301). Yhteisöjen tuomioistuin on voinut vain näissä asioissa olleiden erityisolosuhteiden vuoksi katsoa yhteisöön sijoittautuneen tytäryhtiön (Mita Europe) tehtävät tyypillisiksi tuontia harjoittavan tytäryhtiön tehtäviksi. Mita Europe otti vastaan tilauksia, osti tuotteita viejältä ja jälleenmyi ne yhteisön alueella tuotteen jälleenmyyjille, jotka saivat teknistä tukea ja huoltopalveluja yhteisöön sijoittautuneelta tytäryhtiöltä, joka käytti lisäksi suuria summia tuotteen mainostamiseen yhteisön alueella ja piti tullivarastoa Alankomaissa. Tässä asiassa sitä vastoin Ishida European laskutus riippumattomilta tuojilta oli ainoa myyntitapahtuma Ishidaryhmältä ulkopuoliselle ostajalle käsitteen taloudellisessa ja oikeudellisessa merkityksessä. Tämän vuoksi tässä liiketoimessa käytetty hinta oli vientihinta.

- 26 Kantaja korostaa, että polkumyyntitulli on yksi tullimuoto ja että polkumyyntitulleissa ja muissa tulleissa on käytettävä peruskäsitteitä samalla tavoin, ellei perusasetuksessa ole toisin säädetty (asia C-11/89, Unifert Handels, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 6.6.1990, Kok. 1990, s. I-2275). Täten siis tavaroiden tullausarvosta 28 päivänä toukokuuta 1980 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 (EYVL L 134, s. 1) * 3 artiklan 1 kohdan 'myyty vientiin' -ilmaisusta paljastuva kriteeri edellyttää, että "tosiasiallisesti maksettu tai maksettava hinta on kokonaishinta, jonka ostaja on maksanut tai maksaa myyjälle" (23 kohta) ja vastaa siis polkumyynsisäädöksissä käytettyä 'vientihinta'-käsitettä. Kantaja katsoo tämän vuoksi, että Ishida European hallintokustannuksia ja niistä varsinkaan viennin kustannuksia ei voida vähentää, vaan päinvastoin ne pitää jättää vientihintaan sisältyviksi, koska ne sisältyivät kolmen tuojan Ishida Europelle maksamaan hintaan.
- 27 Kantaja katsoo, että sen käsitys siitä, että tullausta varten esitettävä hinta olisi vientihinta, saa tukea yhteisöjen tuomioistuimen 5.10.1988 asiassa Canon ym. vastaan neuvosto antamasta tuomiosta (yhdistetyt asiat 277/85 ja 300/85, Kok. 1988 s. 5731, 19 kohta), koska tästä tuomiosta käy ilmi, että normaaliarvoon tai vientihintaan perusasetuksen 2 artiklan 9 ja 10 kohdan perusteella tehtävien tarkistusten lähtökohtana on juuri myyntihinta.

* Epävirallinen käännös asetuksen nimestä; suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

- 28 Neuvosto korostaa, että komission riidanalaisen asetuksen 6 kohdassa esittämää perustelua perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan soveltamiselle on noudatettava. Riidanalaisen asetuksen tämän kohdan mukaan vientihinta oli muodostettava laskennallisena, ”koska sen käytettäväksi annetuista vähistä tiedoista on selvästi ilmennyt, että yhteisön etuyhteydessä oleva yhtiö (Ishida Europe) oli osallisena ei-etuyhteydessä oleville asiakkaille tapahtuvissa myynneissä sen johdosta, että se käsitteli tilaukset, hoiti markkinoinnin, laskutti yhteisöasiakkaita ja otti vastaan niiden maksut. Tämä etuyhteydessä oleva yhtiö (Ishida Europe) otti siis kantaakseen tavallisesti maahantuoijalle kuuluvia kustannuksia. Näissä olosuhteissa vientihinta on muodostettu sen hinnan perusteella, jolla tuote myytiin ensimmäiselle riippumattomalle ostajalle, kuten asetuksen (ETY) N:o 2423/88 2 artiklan 8 kohdan b alakohdassa säädetään. Tästä johtuen ensimmäisen riippumattoman ostajan yhteisöön sijoittautuneelle etuyhteydessä olevalle yhtiölle tosiasiallisesti maksamaa hintaa on mukautettu sen vastattavina olevien, edellä mainittujen tietojen perusteella asetuksen (ETY) N:o 2423/88 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti vahvistettujen kustannusten ja 5 %:n kohtuullisen voittomarginaalin huomioon ottamiseksi, kuten asetuksen (ETY) N:o 1103/93 johdanto-osan 18 kappaleessa säädetään”.
- 29 Neuvosto katsoo, että tämä perustelu on täysin yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukainen (em. tuomiot asioissa Gestetner Holdings v. neuvosto ja komissio sekä Mita Industrial v. neuvosto). Itse asiassa se seikka, että yhteisön alueelle sijoittautunut yhtiö myy kolmannelle maasta maastavietyä tuotetta, ottaa vastatakseen kustannuksia ja laskuttaa tuotteesta virallista maahantuoijaa, luo sellaisen oletettaman, että tämä yhtiö myy tuotetta vientivaiheen jälkeen; tätä oletettavaa kantaja ei ole kyennyt kumoamaan.
- 30 Neuvosto korostaa siltä osin, kuin kantaja on perustanut väitteensä asiassa Unifert Handels annettuun tuomioon, että ’vientiin myydyin’ tuotteen hinnan käsite tullisäädöksissä ei ole sama kuin ’vientihinta’ polkumyyntiä koskevassa perusasetuksessa. Asiassa Canon ym. vastaan neuvosto annettuun tuomioon perustuvaan väitteeseen neuvosto vastaa, että tässä tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin on täsmentänyt, että normaaliarvon laskenta ja vientihinnan laskenta ovat eri asioita, joita koskevat perusasetuksen eri artiklat.

- 31 Komissio korostaa, että kantaja ei voi hyväkseen vedota siihen seikkaan, että Ishida Europe ei suorittanut kyseisten tuotteiden tuontimuodollisuuksia tuonnissa yhteisöön ottaen huomioon yhtäältä, että Ishida Europan kotipaikka on yhteisössä eikä Japanissa, ja toisaalta sen kaikki toiminnot.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi kanneperusteesta

- 32 Perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdassa säädetään seuraavaa: ”Jos vientihintaa ei ole tai jos viejä ja tuoja taikka kolmas osapuoli ovat ilmeisesti liittyneet yhteen ja sopineet keskenään tasoitusjärjestelystä taikka jos muista syistä tosiasiallisesti maksettuun tai maksettavaan yhteisöön viennissä myydyin tuotteen hintaan ei voida viitata, vientihinta voidaan muodostaa laskennallisena sen hinnan perusteella, jolla tuotava tuote jälleenmyydään ensimmäisen kerran riippumattomalle ostajalle — —”.
- 33 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että ensinnäkään kantaja ei kiistä olevansa yhteisyritys, jonka Dailim ja Ishida Japani omistavat puoliksi kumpikin, ja että Ishida Europe on Ishida Japanin täysin omistama tytäryhtiö. Tästä seuraa, että Ishida Europe, Ishida Japani ja Descom ovat etuyhteydessä olevia yrityksiä.
- 34 Toiseksi ei myöskään ole kiistetty sitä, että Descomin valmistamia vaakoja myydään Ishida Europan välityksellä (Ishida Europe käsittelee asiakkaiden tilaukset, lähettää heille laskut ja vastaanottaa niitä vastaavat maksut) eikä sitä, että Ishida Europe harjoittaa kaupallista toimintaa kartoittamalla yhteistyössä tuojien kanssa markkinoiden tarpeita, neuvottelemalla ostohinnat suhteessa Ishida-ryhmään ja laskuttamalla Ishida Japanin siltä laskuttamista vaaoista suoraan tanskalaista ja kreikkalaista ostajaa sekä epäsuorasti alankomaalaista ostajaa.

- 35 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa kolmanneksi, että Ishida Europen kotipaikka on yhteisön alueella ja että Japanista lähtevien tuotteiden vientimuodollisuudet hoiti Descom eikä Ishida Europe.
- 36 Neljänneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että komission kantajalle 28.6.1993 lähettämästä kirjeestä (kannekirjelmän liite IV.4.) ilmenee, että kolmen riippumattoman ostajan Ishida Europelle tuotteista maksama yksikköhinta ei käy yksiin Ishida Japanin siltä laskuttaman hinnan kanssa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimittäin toteaa komission edellä mainitussa kirjeessä mainitsemien laskujen perusteella, että yhteisön alueen ostajan Ishida Europelle maksama hinta oli (— —)/tuoteyksikkö, kun taas Ishida Japani laskutti Ishida Europelta (— —); kantaja ei ole kiistänyt näiden laskujen oikeellisuutta.
- 37 Näin ollen on pakko todeta ottaen huomioon Descomin ja Ishida Europen yhteensuostamisen ja viimeksi mainitun myyntitoiminnan, että kolmen riippumattoman ostajan Ishida Europelle maksamaa hintaa ei voitu sellaisenaan käyttää vientihintana.
- 38 Tätä päätelmää ei voida saattaa kyseenalaiseksi kantajan tulkinnalla asioissa Gestetner Holdings vastaan neuvosto ja komissio sekä Mita Industrial vastaan neuvosto annetuista tuomioista. Vastoin kantajan väitettä nimittäin näiden asioiden perustana olevat tosiseikat ovat samanlaiset kuin tässä asiassa. Näissä tapauksissa (asiassa Gestetner Holdings v. neuvosto ja komissio annetun tuomion 27 kohta ja asiassa Mita Industrial v. neuvosto annetun tuomion 19 kohta) on näytetty toteen, että tuotteita myytiin yhteisön alueella toimivan tytäryhtiön (Mita Europe) välityksellä (tytäryhtiö käsitteli asiakkaiden tilaukset, lähetti heille laskut ja vastaanotti niitä vastaavat maksut) ja että ostajien yhteisössä toimivalle tytäryhtiölle maksama hinta ei käynyt yksiin emoyhtiön tytäryhtiöltä laskuttaman hinnan kanssa. Tällä perusteella yhteisöjen tuomioistuin, viittaamatta millään lailla siihen, että yhteisössä toimivalla tytäryhtiöllä oli tullivarasto Alankomaissa, on päätenyt siihen, että tämän tytäryhtiön harjoittamat tehtävät olivat tyypillisiä tuontitoimintaa harjoittavan tytäryhtiön tehtäviä ja että ”näin ollen on syytä hyväksyä, että vientihinta oli muodostettava laskennallisesti ensimmäisen riippumattoman ostajan maksaman hinnan perusteella tarkistamalla tätä hintaa Mita Europen asemasta johtuvilla kustannuksilla ja voitoilla” (asiassa Gestetner Holdings v. neuvosto ja komissio

annetun tuomion 34 kohta ja asiassa Mita Industrial v. neuvosto annetun tuomion 22 kohta).

- 39 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, ettei kantaja voi hyväkseen vedota asiassa Unifert Handels annettuun tuomioon siltä osin, kuin siinä on annettu ennakkoratkaisu edellä mainitun tavaroiden tullausarvosta 28.5.1980 annettun asetuksen N:o 1224/80 tulkinnasta, eikä varsinkaan tulkintaan tämän asetuksen 3 artiklan 1 kohdan mukaisesta kauppaa-arvon käsitteestä*. Yhteisön polkumyynnissäädösten tarkoituksena on nimittäin ottaa käyttöön kaupallisia suojaustoimenpiteitä kolmansista maista peräisin olevien tuotteiden kotimarkkinoiden hintoja alhaisemmillä hinnoilla tapahtuvaa vientiä vastaan. Laskennallisen vientihinnan muodostamisen tarkoituksena polkumyynnissäädöksissä on siis vahvistaa hinta (vientihinta), jota voidaan verrata tuotteen normaaliarvoon, jotta voidaan todeta, onko tuote alihinnoiteltu tuotaessa sitä yhteisöön. Edellä mainitun 28.5.1980 annettun asetuksen N:o 1224/80 tarkoituksena on sitä vastoin määritellä tavaran todellinen arvo tuotaessa tavara yhteisöön yhteisen tullitariffin soveltamiseksi siihen.
- 40 Kantaja ei voi myöskään menestyksellisesti vedota asiassa Canon ym. vastaan neuvosto annettuun tuomioon. On syytä muistuttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan, kuten neuvosto on oikein korostanut, normaaliarvon laskenta ja vientihinnan laskenta ovat kaksi eri asiaa, joista ensimmäisestä säädetään perusasetuksen 2 artiklan 3—7 kohdassa ja toisesta saman asetuksen 2 artiklan 8 kohdassa (ks. asiat 240/84, 255/84, 256/84, 258/84 ja 260/84, Toyo v. neuvosto, Nachi Fujikoshi v. neuvosto, Koyo Seiko v. neuvosto, Nippon Seiko v. neuvosto, Minebea v. neuvosto, yhteisöjen tuomioistuimen tuomiot 7.5.1987, Kok. 1987, s. 1809, 1861, 1899, 1923, 1975 ja em. asia Canon ym. v. neuvosto, 37 kohta).
- 41 Seuraavaksi on syytä korostaa, että asiassa Canon annettun tuomion 19 kohtaa ei voida tulkita kantajan haluamalla tavalla. Tässä kohdassa ei nimittäin millään lailla sanota, että juuri myyntihinta olisi perusasetuksen 2 artiklan 9 ja 10 kohdan mukaisten tarkistusten lähtökohtana, vaan todetaan, että sekä normaaliarvo että

* Epävirallinen käännös asetuksen nimestä ja käsitteestä; suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

vientihinta vahvistetaan ensimmäiselle riippumattomalle ostajalle tapahtuneen myynnin perusteella ja että näitä kahta lukua sellaisina, kuin ne on vahvistettu, täytyy sitten verrata toisiinsa, paitsi jos 2 artiklan 9 ja 10 kohdan mukaisia tarkistuksia tehdään. Tämän artiklan 9 kohdassa säädetään 3—7 kohtien mukaan vahvistetun normaaliarvon vertaamisesta 8 kohdan mukaan vahvistettuun vientihintaan.

- 42 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että toimielimet ovat muodostaneet laillisesti ja oikein perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaan laskennallisen vientihinnan, ennen kuin ne ovat tehneet perusasetuksen 2 artiklan 9 ja 10 kohdan mukaiset tarkistukset, verratakseen vientihintaa normaaliarvoon.
- 43 Tämän vuoksi kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

Kanneperusteen toinen osa: perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaisen laskennallisen vientihinnan muodostamisen perustana käytettävän hinnan määrittäminen

Asianosaisten väitteet

- 44 Kantaja korostaa toissijaisesti, että jos tässä asiassa olisi ollut mahdollista muodostaa laskennallinen vientihinta, se olisi pitänyt tehdä perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaan yhteisössä noudatetun jälleenmyyntihinnan perusteella eli ensimmäisen yhteisöön sijoittautuneen ostajan kolmelle tuojalle maksaman hinnan perusteella, koska siinä oli kyse hinnasta, jolla maahantuotu tuote myytiin ensimmäiselle riippumattomalle ostajalle, eikä itse vientihinnan perusteella eli kolmen maahantuojan Ishida Europelle maksaman hinnan perusteella. Tuotetta voitiin nimittäin pitää 2 artiklan 8 kohdan b alakohdassa tarkoitettuna 'tuotuna tuotteena' vasta, kun kolme ostajaa olivat hoitaneet tuontimuodollisuudet.

- 45 Neuvosto vastaa tähän, että koska Ishida Europen kotipaikka on Lontoo, tämän yhtiön jälleenmyydessä tuotteen jälleenmyynti on tapahtunut yhteisössä.
- 46 Komissio täsmentää, että kantajan ehdottama menettely ei ole perusasetuksen mukainen.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi kanneperusteesta

- 47 Perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan sanamuodon mukaan vientihinta on muodostettava laskennallisena sen hinnan perusteella, jolla tuotu tuote on jälleenmyyty ensimmäiselle riippumattomalle ostajalle.
- 48 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että tämän artiklan tarkoituksena on määrittää tuotteen todellinen hinta yhteisön rajalla, jotta saadaan tietää viejälle yhteisöön vietävästä tuotteesta todellisuudessa maksettu hinta, eikä hintaa, joka tästä tuotteesta maksetaan myytessä sitä yhteisössä.
- 49 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että tässä asiassa ensimmäiset riippumattomat ostajat ovat tanskalainen, kreikkalainen ja alankomaalainen maahantuojasta-ostaja ja että Ishida Europe on Ishida Japaniin ja kantajaan etuyhteydessä oleva yhtiö (ks. 33 kohta).
- 50 Tässä suhteessa on syytä muistuttaa, että edellä mainituissa asioissa Gestetner Holdings vastaan neuvosto ja komissio sekä Mita Industrial vastaan neuvosto annetuissa tuomioissa (ks. 38 kohta) yhteisöjen tuomioistuin on todennut perusasetuksen mukaiseksi laskennallisen vientihinnan muodostamisen sen hinnan perusteella, jonka ensimmäinen riippumaton ostaja yhteisössä on maksanut viejäryhmän yhteisössä toimivalle tytäryhtiölle.

- 51 Tästä seuraa, että komissio on lainmukaisesti ja oikein muodostanut laskennallisen vientihinnan sen hinnan perusteella, jonka kolme riippumatonta ostajaa ovat maksaneet Ishida Europelle.
- 52 Tämän vuoksi kanneperusteen toinen osa on hylättävä.

Kanneperusteen kolmas osa: perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaiset tarkistukset

Asianosaisten väitteet

- 53 Kantaja väittää toissijaisesti, että vaikka Ishida Europe olisi ollut maahantuojia, toimielimet olisivat saaneet vähentää vientihinnasta vain näihin tehtäviin liittyvät kustannukset ja voiton eivätkä Ishida European kaikkia kustannuksia ja voittoja, varsinkin kun se harjoittaa osaksi myös valmistustoimintaa.
- 54 Neuvosto huomauttaa, että toimielimet ovat muodostaneet laskennallisen vientihinnan perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti kyseisen yrityksen niille antamien tietojen perusteella ottamalla huomioon etuyhteydessä olevan yhtiön kantamat kustannukset ja kohtuullisen voittomarginaalin.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi kanneperusteesta

- 55 Perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan sanamuodon mukaan komissio voi tehdä alustavat tai lopulliset päätelmät käytettävissä olevien tietojen perusteella, jos

osapuoli, jota asia koskee, kieltäytyy antamasta tarvittavia tietoja tai ei toimita niitä kohtuullisessa ajassa.

- 56 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kantaja ei ole esittänyt komissiolle todistetta Ishida Europen maahantuojan toimintaan liittyvistä kustannuksista ja voitosta, sillä se ei vastannut komission lähettämään ”maahantuojan” lomakkeeseen, koska se katsoi, ettei Ishida Europe toiminut maahantuojana.
- 57 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa samoin, että kantaja ei ole esittänyt todistetta Ishida Europen muihin toimintoihin kuin maahantuojan toimintaan liittyvistä kustannuksista ja voitoista, esimerkiksi sen tuotantotoimintaan liittyvistä kustannuksista ja voitoista.
- 58 Tästä seuraa, että toimielimet ovat lainmukaisesti ja oikein perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti sekä laskeneet käytettävissä olleiden tietojen perusteella Ishida Europen vastattavista kustannuksista johtuvat ja sen voittomarginaalista johtuvat tarkistukset että jakaneet saman asetuksen 2 artiklan 11 kohdan nojalla ne liikevaihtojen suhteessa käytettävissä olleiden kirjanpitolietojen perusteella.
- 59 Tämän vuoksi kanneperusteen kolmatta osaa ei voida hyväksyä.

Kanneperusteen neljäs osa: tiettyjen Ishida Europen kustannusten kaksinkertainen vähentäminen

- 60 Kantaja väittää, että tietyt Ishida Europen kustannukset eli viennin vakuutusmaksut, myynnin rahoituskustannukset ja vientimyyjien palkkoja vastaava 0,7 prosenttia on vähennetty kaksi kertaa vientihinnasta: ensimmäisen kerran verrattaessa

vientihintaa normaaliarvoon ja toisen kerran laskennallista vientihintaa muodostettaessa.

a) Viennin vakuutusmaksujen ja myynnin rahoituskustannusten kaksinkertainen vähentäminen

Asianosaisten väitteet

- 61 Kantaja väittää, että Ishida Europen maksamat viennin vakuutusmaksut ja myynnin rahoituskustannukset on vähennetty kahdesti. Komissio on nimittäin laskennallista vientihintaa muodostaessaan vähentänyt perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaisesti kaikki Ishida Europen kustannukset (9,7 %). Nämä kustannukset sisältyivät kuitenkin jo Ishida Europen maksamiin myynnin rahoituskustannuksiin ja viennin vakuutusmaksuihin, jotka oli jo perusasetuksen 2 artiklan 9 ja 10 kohdan mukaisesti vähennetty vientihinnasta verrattaessa vientihintaa normaaliarvoon. Tämä virhe käy ilmi komission tekemästä polkumyyntimarginaalilaskelmasta (kantajan vastauksen liite 2).
- 62 Kantaja väittää, että näiden kustannusten kaksinkertainen vähentäminen johtuu siitä, että toimielimet ovat pitäneet Ishida Europea viejänä menettelyn loppuun asti, jolloin ne ovat muuttaneet mieltään ja vähentäneet sen kustannuksia ja voittomarginaalia vastaavan prosenttiluvun pitäessään sitä maahantuojana.
- 63 Neuvosto selittää, että ensinnäkään kantajan esittämistä asiakirjoista ei ilmene, että myynnin rahoituskustannukset ja viennin vakuutusmaksut olisi vähennetty kahden kertaan, koska Ishida Europen pankkikuluja koskevat asiakirjat eivät suoraan liity myyntiin ja koska vakuutusta koskevat asiakirjat eivät myöskään todista, että Ishida Europe olisi vastannut näistä kustannuksista. Tämän vuoksi niitä ei ole sisällytetty sen kirjanpitoon. Neuvosto muistuttaa seuraavaksi, että komissio oli selittänyt kantajalle 28.6.1993 lähettämässään kirjeessä (kannekirjelmän liite IV.4.)

Ishida Europen yleiskustannuksista johtuvan vähennyksen laskutoimituksen, joka oli tehty Ishida Europen kirjanpidon ”toiminnasta johtuvat kustannukset”-nimisen tilin perusteella, ja että tämä tili ei sisällä muita tuottoja eikä korkoja. Niinpä toimitelimit eivät ole vähentäessään yleiskustannuksina 9,7 prosentin suuruisen määrän vähentäneet myynnin rahoituskustannuksista johtuvaa määrää. Sitä paitsi polkumyynnimarginaalin laskennan mukaan vakuutusmaksuista johtuvan tarkistuksen kokonaismäärä oli 0,0001 prosentin luokkaa, mikä on neuvoston mielestä niin vähän, ettei se vaikuttanut laskentaan, ja voitiin jättää huomiotta perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan e artiklan mukaisesti.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi kanneperusteesta

- 64 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kantajan tapahtuneeksi väittäämä kustannusten kahdenkertainen vähentäminen ei olisi tapahtunut vientihintaa muodostettaessa, kuten kantaja väittää, vaan tehtäessä tarkistuksia normaaliarvoa ja vientihintaa verrattaessa. Perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan a alakohdassa säädetään, että vertailu on tehtävä perusasetuksen 2 artiklan 3—7 kohdan mukaisesti vahvistetun normaaliarvon ja saman artiklan 8 kohdan mukaisesti vahvistetun vientihinnan välillä.
- 65 Lisäksi on todettava, että komission tekemä polkumyynnimarginaalilaskelma osoittaa, että marginaali oli laskettu vertaamalla vientihintaa normaaliarvoon ja että laskennallinen vientihinta oli muodostettu ja tarkistettu perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaisesti vähentämällä Ishida Europen laskuttamasta hinnasta 9,7 prosenttia sen liikevaihdosta yleiskustannuksina ja 5 prosenttia kohtuullisena voittona. Määrittääkseen oikean perustan vientihinnan ja normaaliarvon vertailulle komissio oli perusasetuksen 2 artiklan 9 ja 10 kohdan mukaisesti tarkistanut vientihintaa vähentämällä siitä tiettyjä siinä mainittuja kustannuksia, muun muassa viennin vakuutusmaksut ja myynnin rahoituskustannukset.

- 66 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perusasetuksen 2 artiklan 9 ja 10 kohdan perusteella tehtävät tarkistukset eroavat sekä tarkoituksensa että soveltamisedellytystensä osalta laskennallisen vientihinnan muodostamisessa tehtävistä tarkistuksista, joista on säädetty saman artiklan 8 kohdan b alakohdassa. Päinvastoin kuin 8 kohdassa tarkoitettut tarkistukset, jotka toimielimet tekevät viran puolesta, 9 ja 10 kohdan mukaisia tarkistuksia ei tehdä viran puolesta, vaan osapuolen, joka pyytää niiden tekemistä, on näytettävä toteen, että ne ovat välttämättömiä hintojen vertailukelpoisuuden kannalta (em. tuomiot *Nachi Fujikoshi v. neuvosto*, 31—33 kohta; *Nippon Seiko v. neuvosto*, 43—45 kohta; *Minebea v. neuvosto*, 41—43 kohta).
- 67 Tässä asiassa on todettava, että kantaja on vedonnut näiden kustannusten kaksinkertaiseen vähentämiseen vasta vastauksessaan, vaikka sen olisi pitänyt perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan b alakohdan mukaan hallinnollisen menettelyn aikana yhtäältä tuoda esiin, että komission laskemat vientihinta ja normaaliarvo eivät olleet vertailukelpoisia, koska se väitti, että vientihinnasta oli kahdesti vähennetty myynnin rahoituskustannukset ja viennin vakuutusmaksut, ja toisaalta sen olisi pitänyt vaatia tarkistuksen tekemistä sen väittämän kaksinkertaisen vähennyksen eliminoimiseksi ja perusteltava vaatimuksensa. Tosiasioista ja asianosaisten kirjelmiinsä liittämistä asiakirjoista selviää, että kantaja ei ole vaatinut tällaisia tarkistuksia hallinnollisen menettelyn aikana. Komissio on liittänyt kantajalle 6.5.1993 (kannekirjelmän liite IV.2.), 28.6.1993 (kannekirjelmän liite IV.4.) ja 15.7.1993 (kannekirjelmän liite IV.6.) lähettämiinsä kirjeisiin väliaikaista ja lopullista polkumyynnimarginaalia koskevat laskelmat, joiden perusteella kantaja on voinut havaita väittämänsä kaksinkertaisen vähennyksen, josta se on huomauttanut vastauksessaan, ja riitauttaa sen. Kantaja ei ole kuitenkaan 6.6.1993 (kannekirjelmän liite IV.3.) ja 9.7.1993 (kannekirjelmän liite IV.5.) lähettämissään kirjeissä kiistänyt komission normaaliarvon ja vientihinnan vertailussa käyttämää perustaa sillä perusteella, että siihen kätkeytyisi myynnin rahoituskustannusten ja viennin vakuutusmaksujen kaksinkertainen vähennys vientihinnasta. Kantaja ei myöskään ole reagoinut komission 15.7.1993 lähettämään kirjeeseen, johon komissio oli liittänyt laskelman lopullisesta polkumyynnimarginaalista ja jossa komissio totesi, että se oli ottanut huomioon ainoastaan kantajan vaatimat vähennykset.

- 68 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien katsoo lopuksi, että kantaja ei voi menestyksekkäästi väittää, että toimielimet olisivat muodostaneet vasta hallinnollisen menettelyn lopussa laskennallisen vientihinnan, sillä ne ovat koko ajan pitäneet Ishida Europea viejänä. Komission ja kantajan välisestä kirjeenvaihdosta nimittäin ilmenee, että Ishida Europeen asemasta on keskusteltu heti tutkimusmenettelyn alussa. Se seikka, että Ishida Europe ei ole vastannut komission 7.4.1992 lähettämään ”maahantuoja”-kyselyyn, osoittaa, että kantaja oli tietoinen Ishida Europeen asemasta mahdollisesti johtuvista ongelmista, vaikka se on tutkimuskyselyn liitteenä 21.5.1992 lähettämässään kirjeessä korostanut, että Ishida Europe ei toiminut maahantuojana eikä vastannut kustannuksista, joista tavallisesti vastaa tuoja.
- 69 Lisäksi on joka tapauksessa korostettava, että kantaja ei ole kyennyt näyttämään toteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämiensä pankkien ja vakuutusyhtiöiden laskujen perusteella viennin vakuutusmaksujen todellista määrää eikä polkumyynnin kohteena olevien tuotteiden myyntiin liittyviä rahoituskustannuksia eikä sitä, että nämä kustannukset oli jo sisällytetty Ishida Europeen yleiskustannuksiin.
- 70 Tämän vuoksi tämä väite on hylättävä.

b) Vientimyyjien palkkoina kaksinkertaisesti vähennetty 0,7 prosenttia

Asianosaisten väitteet

- 71 Kantaja väittää, että verratessaan vientihintaa normaaliarvoon komissio on vähentänyt Descomin vientiä hoitavien myyjien palkkoina 0,7 prosenttia vientihinnasta. Koska Descom on pelkkä tuotantoyritys, tämä 0,7 prosenttia saattoi vastata ainoastaan sen henkilöstön palkkoja, joka vastasi Ishida Europeen piirissä tapahtuvan

myynnin hallinnosta. Koska nämä palkat sisältyivät kuitenkin jo Ishida Europen yleiskustannuksiin, ne oli jo vähennetty vientihinnasta sitä laskennallisesti muodostettaessa.

- 72 Neuvosto toteaa, että vaikka vähennys niiden henkilöiden palkkoina, jotka hoitivat yksinomaan myyntiä, on todellakin tehty väliaikaista polkumyyntimarginaalia laskettaessa, niin lopullisesta laskelmasta sitä vastoin käy ilmi selvästi, että tällä perusteella ei mitään vähennystä ole tehty.
- 73 Komissio korostaa, että vientihinnan ja polkumyyntimarginaalin lopullisen vahvistamisen yhteydessä se ei ole soveltanut perusasetuksessa olevia myyjien palkkojen perusteella tehtäviä tarkistuksia koskevia erityissäännöksiä eikä se siis ole tehnyt uudelleen vientihinnoista 0,7 prosentin vähennystä, jonka se oli tehnyt tosiseikkojen alustavan toteamisen yhteydessä. Kantajan väitteeltä puuttuu siis peruste.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi kanneperusteesta

- 74 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, kuten neuvosto ja komissio ovat perustellusti tuoneet esiin, että ne eivät ole tehneet vientimyyjien palkkojen perusteella 0,7 prosentin vähennystä vientihinnasta verrattessaan normaaliarvoa ja vientihintaa lopullisen polkumyyntimarginaalin laskemiseksi. Vaikka pitää paikkansa, että väliaikaisen polkumyyntimarginaalin laskelmasta (vastineen liite 1) ilmenee, että väliaikaisessa laskelmassa on tehty kaksinkertainen vähennys, lopullisesta polkumyyntimarginaalilaskelmasta (kantajan vastauksen liite 2) selviää, että lopullisessa laskelmassa tällaista vähennystä ei ole tehty.

- 75 Koska kantaja ei ole kyennyt kumoamaan tätä todistetta, on syytä todeta, että 0,7 prosentin vähennystä ei ole tehty toistamiseen lopullisen polkumyyntimarginaalin laskennassa.
- 76 Tämän vuoksi tämä väite sekä kanneperusteen neljäs osa on hylättävä.
- 77 Kaiken edellä esitetyn perusteella koko kanneperuste on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan ja 10 kohdan c alakohdan v alakohdan rikkomista

Asianosaisten väitteet

- 78 Kantaja korostaa, että yhteisön toimielimet ovat rikkoneet perusasetuksen 2 artiklan 9 kohtaa ja 10 kohdan c alakohdan v alakohtaa kieltäytyessään tekemästä sen tuotteiden normaaliarvoon kotimarkkinoiden myyjien palkoista johtuvia tarkistuksia. Kantaja huomauttaa, että hallinnollisen menettelyn aikana se oli vaatinut normaaliarvon pienentämistä 8,25 prosentilla liikevaihdosta, mikä vastasi myyjien palkkoja. Se oli päässyt tähän lukuun ottamalla Dailimin (kantajasta 50 % omistava emoyhtiö, joka myi kantajan tuotteita Koreassa) sisäisestä laskennasta palkkojen kustannuspaikan, josta se oli vähentänyt johtajien ja työntekijöiden palkat, jakanut summan sitten Dailimin kaikkien toimihenkilöiden määrällä ja kertonut lopuksi näin saadun summan niillä 29,6 henkilöllä, jotka oli palkattu hoitamaan kauppa-vaakojen myyntiä. Tällä laskutoimituksella oli saatu myyjille keskimäärin maksettujen palkkojen kokonaismäärä. Kantaja huomauttaa, että komissio pienensi kantajan vaatimuksen 8,25 prosentista 2 prosenttiin sillä perusteella, että myyjien palkkojen määrään sisältyi yhtäältä koulutukseen ja myynninedistämiseen liittyviä

menoja sekä muita kustannuksia, jotka eivät olleet suoraan yhteydessä myyntitoimintaan (esimerkiksi laitteiden asennukset ja laskujen periminen) sekä toisaalta muiden tuotteiden myyntiin liittyviä kustannuksia.

- 79 Kantaja myöntää, että sen myyjät myyvät todellakin useita tuotteita, joita nimitetään kauppavaaoiksi, joihin kuuluvat osana vähittäiskauppaan tarkoitettut elektroniset vaa'at, ja jotka ovat Dailimin sisäisessä laskennassa kokonaisliikevaihdon yksi osa erotuksena teollisuusvaaoista. Kantaja katsoo kuitenkin, että jakamalla kauppavaaoista johtuvan liikevaihdon näiden tuotteiden myyntiä hoitavien henkilöiden kokonaismäärällä ja vähentämällä lisäksi johtajien ja työntekijöiden palkat, se saa tulokseksi prosenttiluvun, joka on hyvin lähellä sille henkilöstölle todellisuudessa maksettuja palkkoja, joka hoitaa yksinomaan edellä mainittujen tuotteiden suoraa myyntiä.
- 80 Kantaja myöntää lisäksi, että sen myyjät kuluttavat melko paljon aikaa käymällä mahdollisten asiakkaiden luona houkuttelemassa näitä ostamaan kantajan tuotteita, neuvomalla asiakkaita myytyjen laitteiden käytössä, laatimalla toiminta- tai myyntiraportteja ja tutkimalla kilpailua, mutta että tämä myynninedistäminen on erottamaton osa myyjien työtä.
- 81 Kantaja korostaa, että sen tilinpäätöksestä ilmenevät palkkakustannukset sisältävät ainoastaan a) palkat, b) bonukset, c) sosiaaliturvamaksut, d) palkkojen perusteella maksettavan erään muun maksun ja e) eläkevakuutusmaksut.
- 82 Kantaja katsoo, että toimielimet tulkitsevat perusasetuksen 2 artiklan 10 kohtaa liian suppeasti. Tämän asetuksen 2 artiklan 10 kohdan c alakohdan v alakohdan toista virkettä, jonka mukaan myyjille eli yksinomaan suorasta myynnistä huolehtivalle henkilöstölle maksetut palkat voidaan vähentää, pitäisi tulkita tämän alakohdan ensimmäisen virkkeen mukaisesti; tämän virkkeen mukaan on mahdollista vähentää määrä, joka vastaa kyseisestä myynnistä maksettavaa provisiota. Tämän säännöksen tarkoitus on saattaa nämä kaksi erityyppisestä myyntitavasta johtuvaa kustannusta samaan asemaan niin, että yritysten, jotka myyvät tuotteensa välittäjien kautta, ja yritysten, jotka myyvät itse tuotteensa, välille ei synny syrjintää.

Toimielimet sallivat kuitenkin provisioiden vähentämisen, vaikka niiden täytyy välttämättä sisältää asiakkaiden hankkimiskustannukset ja koulutuskustannukset, koska välittäjän on myyntiä varten välttämättä hankittava asiakaskunta, hankittava itselleen koulutusta, valvottava laskujen maksamista jne. Toimielinten tästä artiklasta tekemä suppea tulkinta johtaa siihen, että suuria yrityksiä suositaan pienien kustannuksella, koska ainoastaan suuryritykset voivat sisäisen rakenteensa ansiosta palkata henkilöitä yksinomaan tietyn tuotteen suoraa myyntiä varten ja saada siten aikaan suoran yhteyden kyseisen myynnin ja näiden henkilöiden välille.

- 83 Neuvosto korostaa, että perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan b alakohdassa säädetään seuraavaa: ”Jos osapuoli, jonka etua asia koskee, vaatii tarkistusta, tämän osapuolen on voitava osoittaa vaatimuksensa perustelluksi”. Neuvosto katsoo, että kantaja ei ole osoittanut tässä asiassa, että sen tarkistamisvaatimus yksinomaan suoraa myyntitoimintaa hoitavan henkilöstön palkkojen huomioon ottamiseksi on perusteltu. Kantaja ei ole perustellut palkkakustannusten jakoa yksinomaan suoraa myyntiä hoitavasta henkilöstöstä johtuvaan osaan ja muusta henkilöstöstä johtuvaan osaan eikä myöskään suoraan myyntitoimintaan kuuluvaan osaan ja muihin toimintoihin kuuluvaan osaan. Neuvosto väittää lisäksi, että jos myyjä hoitaa useiden tuotteiden myyntiä, on välttämätöntä jakaa hänen toimintansa näiden tuotteiden kesken käytettävissä olevien tietojen perusteella, kuten vierailuraporttien, kalentereiden ja tuntilistojen (time-sheets) perusteella, mitä kantaja ei ole kyennyt tekemään.
- 84 Neuvosto korostaa, että se ei ole periaatteellisesti kieltäytynyt tekemästä tarkistusta, koska se on myöntänyt 2 prosentin vähennyksen, mutta muiden perusteiden puuttuessa sen on täytynyt nojautua muiden viejien suoran myynnin kustannuksiin.
- 85 Komissio huomauttaa, että sen tutkimuksen aikana keräämät tiedot ovat saaneet sen katsomaan, että kantaja ei ollut perustellut perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla alkuperäistä vaatimustaan, jonka suuruus oli

yhteensä 35,8 palkattua henkilöä ja jonka määrä vastasi 10,29 prosenttia jakelijoihin sovelletuista hinnoista ja 8,11 prosenttia lopullisiin ostajiin sovelletuista hinnoista, eikä 2 artiklan 10 kohdan c alakohdan v alakohdan mukaista tarkistettua vaatimustaan. Kantaja oli nimittäin pienentänyt lukua 35,8 henkilöstä ensin 29,6 henkilöön, sitten 23,4 henkilöön, eikä se vastannut kyseisestä myynnistä suoraan huolehtivista myyjistä johtuvia kustannuksia, jotka oli todettu tutkimuksen aikana kahdessa muussa korealaisessa yrityksessä, jota tutkimus koski; näissä yrityksissä nämä kustannukset vastasivat vain 1—2 prosenttia Korean markkinoilla noudatetuista myyntihinnoista.

- 86 Kantaja on väittänyt, että komission tulkinta perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan c alakohdan v alakohdasta asettaa pienet yritykset, jotka myyvät paljon tuotteita, huonompaan asemaan kuin suuret; tältä osin komissio korostaa, että kantaja ei ole esittänyt mitään todistetta väitteensä tueksi ja että toimielinten suuria yrityksiä koskevissa polkumyymintimenettelyissä laajan tuotevalikoiman perusteella hankkima kokemus osoittaa, että myyjille maksettujen palkkojen perusteella vaaditut tarkistukset ylittävät erittäin harvoin 2 prosenttia kyseisen tuotteen tai kyseisten tuotteiden normaaliarvosta.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi kanneperusteesta

- 87 On syytä aluksi muistuttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perusasetuksen 2 artiklan 9 ja 10 kohdan nojalla tehtävät tarkistukset eroavat tarkoituksensa ja soveltamisedellytystensä osalta saman artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaisesti laskennallisen vientihinnan muodostamisen yhteydessä tehtävistä tarkistuksista. Päinvastoin kuin 8 kohdassa tarkoitettujen tarkistukset, jotka toimielimet tekevät viran puolesta, 9 ja 10 kohdan mukaisia tarkistuksia ei tehdä viran puolesta, koska niitä vaativan osapuolen täytyy osoittaa, että ne ovat välttämättömiä hintojen

vertailukelpoisuuden kannalta (em. tuomiot Nachi Fujikoshi v. neuvosto, 31—33 kohta; Nippon Seiko v. neuvosto, 43—45 kohta ja Minebea v. neuvosto, 41—43 kohta).

- 88 Tämän vuoksi on syytä tutkia, onko tämän asian kantaja kyennyt osoittamaan, että 2 prosenttia myynnistä ylittävää osaa myyjien kokonaispalkkakustannuksista voidaan pitää suoraan myyntiin liittyvänä.
- 89 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim ei voi hyväksyä kantajan laskelmaa, jonka mukaan jakamalla kauppavaakojen myynnistä saatu kokonaisliikevaihto näiden tuotteiden myyjien lukumäärällä ja vähentämällä sitten johtajien ja työntekijöiden palkat saadaan tulokseksi yksinomaan edellä mainittujen tuotteiden suoraa myyntiä hoitavalle henkilöstölle todellisuudessa maksettuja palkkoja hyvin lähellä oleva prosenttiluku. Vaikka tällä laskutavalla jätetään pois osa myyjien palkkoihin liittyvistä kustannuksista eliminoimalla muut tuotteet kuin kauppavaa'at eli eliminoimalla teollisuusvaa'at, sitä käyttämällä ei voida määrittää polkumyyntitullin kohteena olevan NOVA-tuotteen myyntiin suoraan liittyviä kustannuksia, koska "kauppavaa'at"-nimisen tilin alla on vielä muitakin tuotteita. Lisäksi kantaja ei myöskään kiistä komission väitettä, jonka mukaan NOVA-malli oli yksinkertainen malli, joka oli jo kypsyyssvaiheessa. Niinpä tällainen malli edellyttää suhteessa vähemmän myyntiponnisteluja kuin muut monimutkaisemmat tai vielä kehitysvaiheessa olevat mallit.
- 90 Kantaja on väittänyt, että myyjien toimintaan kuului käydä mahdollisten asiakkaiden luona houkuttelemassa heitä ostamaan näitä tuotteita, käydä neuvomassa asiakkaille myytyjen laitteiden käyttöä ja laatia toiminta- tai myyntiraportteja ja että nämä olivat erottamaton osa myyjän työtä; tältä osin riittää, kun muistutetaan, että 2 artiklan 9 ja 10 kohdan mukaan ei ole yleisesti sallittua tehdä tarkistusta tällä perusteella ja että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan (asia C-174/87, Ricoh v. neuvosto, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. I-1335, 24—30 kohta) matkustus-, viestintä-, mainos-, myynninedistämis- ja edustus-kustannuksia ei voida pitää perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan c alakohdan mukaisina suoraan myyntiin liittyvinä kustannuksina, joiden perusteella olisi mahdollista tehdä normaaliarvoon tarkistus alaspäin.
- 91 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim katsoo, että se seikka, että kantajan tilinpäätöksen palkkoja koskevassa kohdassa ei viitata koulutus- tai myynninedistämis-kustannuksiin, ei todista sitä, että myyjät eivät harjoittaisi tällaista toimintaa,

varsinkin kun kantaja väittää, että tällainen toiminta on erottamaton osa myyjien työtä. Korvaus näistä toiminnoista on siten mukana tilinpäätöksen ”palkat”-kohdassa.

- 92 Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että komissio oli oikeassa vaatiessaan kantajaa todistamaan, että palkkakustannukset johtuivat kyseisen tuotteen myynnistä. Esitettyjen asiakirjojen ja hallinnollisen menettelyn aikana käytyjen keskustelujen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kantaja ei ole kyennyt osoittamaan, että palkkojen perusteella vaadittu tarkistus täyttäisi perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan c alakohdan v alakohdan edellytykset. Tämän vuoksi kantaja ei voi vedota siihen, että komissio ei ole hyväksynyt sen tarkistusvaatimusta.
- 93 Väitteeseen, jonka mukaan toimielinten tulkinta 2 artiklan 10 kohdan c alakohdan v alakohdasta asettaisi sellaiset yritykset, jotka myyvät itse tuotteensa, huonompaan asemaan kuin sellaiset, jotka käyttävät välittäjiä, on todettava, että toimielimet ovat ainoastaan tarkasti noudattaneet tätä säännöstä. Säännöksessä erotetaan selvästi myyntikustannuksista johtuvat tarkistukset niissä tapauksissa, joissa maksetaan provisioita, niistä tapauksista, joissa on palkattua henkilöstöä, ja säännöksen mukaan jälkimmäisessä tapauksessa tarkistukset ovat mahdollisia vain suoraan myyntitoimintaa vastaavan palkkasumman osalta. Kuten komissio aivan oikein toteaa, välittäjälle maksetaan myynnistä, ja sen palkkio on siis suora myyntikustannus. Sitä vastoin palkkaa saavalle myyjälle ei makseta provisiota, minkä vuoksi on välttämätöntä määrittää muilla keinoin, toimiiko hän yksinomaan myynnissä.
- 94 Tästä seuraa, että komission tekemä 2 prosentin vähennys ei ole perusasetuksen 2 artiklan 9 ja 10 kohdan vastainen.
- 95 Edellä esitetyn perusteella tämä kanneperuste on hylättävä.

Kolmas kanneperuste, joka koskee puolustuksen oikeuksien rikkomista

Asianosaisten väitteet

- 96 Kantaja korostaa vastauskirjelmässään, että toimielimet eivät ole menetelleet hyvän hallintotavan mukaisesti ja että ne ovat jättäneet huomiotta puolustuksen oikeudet, koska ne eivät ole ilmoittaneet sille, että ne ovat hylänneet kantajan perusasetuksen 2 artiklan 9 ja 10 kohdan perusteella myyjien palkoista johtuvana tekemän tarkistusvaatimuksen todentamsvaiheessa eli eivät ole ilmoittaneet tästä kantajalle tarpeeksi ajoissa, jotta kantaja olisi voinut toimittaa vaatimukseen oikeuttavat tiedot, ja koska ne ovat jättäneet toimittamatta sille todentamispöytäkirjan. Kantaja katsoo, että puolustuksen oikeuksien kunnioittaminen edellyttää, että jokaisesta todentamisesta on tehtävä todentamispöytäkirja, jossa todetaan tarkistetut ja hyväksytyt kohdat sekä lisäksi kohdat, joissa annetut tiedot ovat todentajien mielestä riittämättömät. Ei voida hyväksyä, että yritys saa tietää, kuten tässä tapauksessa oli asianlaita, vasta vastinetta lukiessaan, että sen tarkistusvaatimusta on pidetty aiheettomana, koska vaadittu tarkistus oli korkeampi sen jakelijoitten kohdalla kuin suorassa myynissä tuotteen käyttäjille. Jos kantajalle olisi ilmoitettu tästä kannanotosta ennen lopullisen asetuksen antamista, se olisi vastannut, että kaikki sen lopulliset ostajat toimivat Soulissa ja että mahdollisimman pieni määrä myyjiä näin ollen saattoi hoitaa mahdollisimman paljon asiakkaita, ja komissio olisi pystynyt nämä tiedot todentamaan. Sitä vastoin kantajan jakelijat olivat hajallaan koko Korean alueella, minkä vuoksi niitä tarvitaan enemmän kattamaan koko alue saman liikevaihdon saavuttamiseksi. Kantaja toteaa lopuksi, että toimielimet ovat tehneet virheellisen hallintotoimen ja rikkoneet puolustuksen oikeuksia ja siten rikkoneet perusasetuksen 2 artiklan 9 ja 10 kohtaa.
- 97 Neuvosto huomauttaa, että tässä on kyseessä uusi kanneperuste, jonka kantaja on esittänyt vastauksessaan, ja että se on sen vuoksi jätettävä tutkimatta. Neuvosto toteaa lisäksi, että voimassa olevan yhteisön lainsäädännön mukaan ei ole olemassa velvollisuutta laatia pöytäkirjaa kaikista tutkimuksen eri vaiheissa tehdyistä todentamisista. Neuvosto korostaa, että todentamisen tarkoituksena on varmistaa osapuolten kyselyvastauksissa antamien tietojen oikeellisuus ja että puolustuksen oikeuksien kunnioittamiseksi komission kannanotto näihin tietoihin lähetetään tiedoksi perusasetuksen 7 artiklan 4 kohdan b alakohdan mukaisesti. Lähettämällä kantajalle kirjeen 6.5.1993 komissio on täyttänyt tässä säännöksessä sille asetetun velvollisuuden ja antanut kantajalle mahdollisuuden esittää huomautuksensa,

minkä kantaja on tehnytkin kirjeellään 6.6.1993 valittamatta siinä todentamispöytäkirjan puuttumista. Kantaja on siis menettänyt mahdollisuutensa tehdä näin vastauksessaan.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi kanneperusteesta

- 98 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että tuomioistuimen (ETY) perussäännön 19 artiklan ensimmäisen kohdan, jota sovelletaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen perussäännön 46 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan mukaan kannekirjelmän on sisällettävä yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdasta käy lisäksi ilmi, että asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu kirjallisen käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudelliseen perusteeseen. Tässä asiassa on todettava, että kantaja on vasta vastauksessaan vedonnut tähän kanneperusteeseen, jota ei ole mainittu kanteessa, minkä vuoksi se on jätettävä liian myöhään esitettyinä huomiotta (asia C-330/88, Grifoni v. Euratom, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 5.3.1991, Kok. 1991 s. I-1045, 18 kohta ja asia T-16/91, Rendo ym. v. komissio, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio 18.11.1992, Kok. 1992 s. II-2457, 130 ja 131 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo kuitenkin, että oikeusajan varmistamiseksi on syytä tutkia asiallisesti tämä kanneperuste.
- 99 Tältä osin on korostettava, että perusasetuksessa ei veloiteta tekemään pöytäkirjaa tutkimuksen kuluessa tehdystä jokaisesta todentamisesta, kuten neuvosto on oikein todennut. Tämän asetuksen 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa todetaan, että tutkimuksen kohteena olevan tuotteen viejät ja maahantuojat voivat pyytää, että heille ilmoitetaan keskeiset tosiseikat ja näkökohdat, joiden perusteella on tarkoitus suositella lopullisten tullien määräämistä. Saman artiklan c alakohdan ii alakohdassa säädetään, että tiedot voidaan antaa joko suullisesti tai kirjallisesti, sen mukaan kuin komissio katsoo aiheelliseksi.
- 100 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo lisäksi, että kantaja ei voi hyväksyä vedota siihen, että tällaisen pöytäkirjan puuttuminen olisi estänyt sitä

esittämästä komissiolle tarkistamisvaatimuksensa oikeellisuuden todentamiseksi tarpeellisia tietoja. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että tässä asiassa komissio on ilmoittanut kantajalle tiedot, joihin perusasetuksen 7 artiklan 4 kohdan b ja c alakohdassa viitataan, 6.5.1993 lähettämässään kirjeessä (kannekirjelmän liite IV.2.), jossa sanotaan: ”Hereunder follows, pursuant to article 7(4)(b) and (c) of Council Regulation (EEC) N° 2423/88 of 11 July 1988, the essential facts and considerations concerning dumping and injury calculations — — .” [”Seuraavana 11 päivänä heinäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88 7 artiklan 4 kohdan b ja c alakohdan mukaisesti keskeiset tosiseikat ja näkökohdat.”] Kirjeessä korostettiin seuraavaa: ”Costs for salesmen salaries include expenses for training, promotion and other, not directly sales related expenditures. Also the salesmen, as proved during inspection, are selling other products not linked to REWS and performing other activities like collecting cheques or installing equipments. — — A claim of 10,29 % respectively 8,11 % for salesmen salaries can therefore not be accepted as a reliable indication of expenses directly linked to REWS sales. In these circumstances, a 2 % allowance for salesmen charges is estimated reasonable.” [”Myyjien palkkakustannukset sisältävät myös koulutus- ja myyninedistämiskustannukset sekä muut kustannukset, jotka eivät suoraan liity myyntiin. Myyjät myyvät myös muita tuotteita, jotka eivät ole yhteydessä REWS-tuotteisiin, sekä tekevät muutakin, kuten vastaanottavat sekkejä tai asentavat laitteita, kuten tarkastuksen yhteydessä lisäksi todettiin. — — Tästä syystä vaatimusta, jonka suuruus on 10,29 prosenttia ja vastaavasti 8,11 prosenttia myyjien palkkojen perusteella, ei voida hyväksyä luotettavana osoituksena REWS-tuotteiden myyntiin suoraan liittyvistä kustannuksista. Näissä oloissa 2 prosentin suuruista tarkistusta palkkakustannusten perusteella on pidetty kohtuullisena.”]

- 101 Lisäksi on korostettava, että komissio on kirjeessään 28.6.1993 (kannekirjelmän liite IV.4.) ilmoittanut kantajalle seuraavaa: ”The Commission’s services cannot accept the arguments developed by the company in its comments to the disclosure (komission kirje 6.5.1993). The staff concerned is partly engaged in REWS sales and partly involved in activities concerning other products. Furthermore, a considerable part of the salarial costs for which allowances are claimed relate to administrative and promotional activities (see annex 27) considered to be general overheads which do not affect price comparability.” [”Komissio ei voi hyväksyä yhtiön ’disclosure letteriin’ (komission kirje 6.5.1993) antamissa huomautuksissa esittämiä väitteitä. Kyseinen henkilöstö hoitaa osaksi REWS-tuotteiden myyntiä ja harjoittaa osaksi muihin tuotteisiin liittyvää toimintaa. Lisäksi merkittävä osa palkkakustannuksista, joiden osalta tarkistusta on vaadittu, liittyy hallinto- ja myyninedistä-

mistoimintaan (ks. liite 27), jotka ovat yleisiä toimintoja, jotka eivät vaikuta hintojen vertailukelpoisuuteen”.] Komissio totesi myös, että ”the company was not in a position to link the costs directly to the individual sales transactions” [”yhtiö ei kyennyt osoittamaan kustannusten suoraa yhteyttä yksittäisiin myyntitapahtumiin”.] Lisäksi kantajan tekemät tarkistusvaatimuksen muutokset (ensin 35,8 myyjää, sitten 29,6 myyjää ja lopuksi 23,4 myyjää) ja tiettyjen tuotteiden poisjättäminen (esimerkiksi teollisuusvaat) osoittavat, että komissio ja kantaja ovat keskustelleet näistä tarkistuksista paikan päällä tehdyn todentamisen aikana.

102 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kantaja on saanut hallinnollisen menettelyn aikana tietää ne syyt, joiden vuoksi komissio aikoi hylätä sen tarkistusvaatimuksen. Tästä syystä on todettava, että sellaisen todentamispöytäkirjan puuttuminen, jossa komissio on ilmaissut aikomuksensa hylätä kantajan esittämän tarkistusvaatimuksen, ei riko puolustuksen oikeuksia.

103 Tämän vuoksi tämä kanneperuste on hylättävä.

Neljäs kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 7 artiklan 4 kohdan rikkomista

Asianosaisten väitteet

104 Kantaja väittää, että komissio on jättänyt noudattamatta perusasetuksen 7 artiklan 4 kohtaa kieltäytymällä antamasta sille tiettyjä kantajan edun puolustamisen kannalta olennaisia tietoja. Yhteisöjen tuomioistuin on 20.3.1985 asiassa Timex vastaan neuvosto ja komissio antamassaan tuomiossa (asia 264/82, Kok. 1985 s. 849) velvoittanut komission paljastamaan tiedot, joiden perusteella viejien on mahdollista

tehokkaasti puolustaa etujaan. Yhteisöjen tuomioistuin on 27.6.1991 asiassa Al-Jubail antamassaan tuomiossa (asia C-49/88, Kok. 1991 s. I-3187) katsonut, että täyttäänsään tiedonantovelvollisuuttaan toimitusten on toimittava vaadittavan huolellisesti ja yritettävä antaa asianomaisille yhtiöille liikesalaisuuksien säilymisen rajoissa niiden etujen puolustamiselle tarpeelliset tiedot ja valittava tarvittaessa viran puolesta sopivat tiedottamistavat ja että asianomaisten yritysten on joka tapauksessa saatava tietää hallinnollisen menettelyn aikana toimitusten kanta tosiasioihin sekä niiden tosiseikkojen ja olosuhteiden merkitys, joihin on vedottu asiassa, sekä toimitusten kanta todistusaineistoon, jonka komissio on esittänyt olemassa olevaksi väittämänsä polkumyyntikäytännön ja siitä aiheutuneen vahingon tueksi.

- 105 Kantaja väittää tässä asiassa, että komissio on toistanut tässä menettelyssä Japanista peräisin olevien vaakojen vientiä koskeneen tätä asiaa edeltäneen menettelyn tietoja erityisesti tavoitehinnan laskemisessa. Tuossa menettelyssä kantajan emoyhtiö Ishida Japani oli vaatinut komissiota antamaan sille nämä tiedot, mutta komissio ei ollut vastannut tähän vaatimukseen tyydyttävällä tavalla. Kantaja huomauttaa, että tämän menettelyn aikana toimitukset eivät ole antaneet sille olennaisia tietoja, jotka ne olivat ottaneet Japania koskevasta menettelystä, ja että jos kantaja olisi tiennyt oman jälleenmyyntinsä teoreettisen marginaalin ja ennen kaikkea valittajien tavoitehinnat, se olisi voinut huomattavasti pienentää lopullisesti sille vahvistettua alihinnoittelumarginaalia.

- 106 Kantaja myöntää tosin sille ilmoitetun, että komissio käytti tavoitehintaa laskiesaan tässä menettelyssä samaa menettelytapaa ja samoja tietoja, joita se käytti Japania koskevassa menettelyssä, ja hyväksyeneensä tämän tavan menetellä asiassa. Kantaja katsoo kuitenkin, että sillä on oikeus esittää tässä asiassa samat väitteet, jotka Ishida Japani esitti Japania koskevassa menettelyssä. Tältä osin kantaja viittaa Ishida Japanin ja komission välisen kirjeenvaihdon sisältöön Japania koskevan menettelyn yhteydessä.

- 107 Neuvosto toteaa, että tämä kanneperuste on perusteeton, koska tässä menettelyssä kantaja ei ole vaatinut, että sille ilmoitettaisiin Japania koskevan menettelyn yhteydessä käytetyn tavoitehinnan laskennan tiedot, ja koska kantaja ei ole edes ilmoittanut, että se toistaisi Ishida Japanin tuossa menettelyssä esittämät väitteet. Tosiasiat osoittavat, että kantaja on komission 6.5.1993 lähettämästä kirjeestä selvästi havainnut, että polkumyyntitullien suuruus määrätään polkumyyntimarginaalin perusteella eikä vahinkomarginaalin perusteella, koska polkumyyntimarginaali (29,08 %) oli pienempi kuin vahinkomarginaali (45 %), kun taas Japania koskevassa menettelyssä tilanne oli päinvastainen. Neuvoston mukaan kantajan kannalta oli siis edullisempää riidellä polkumyyntimarginaalin laskennasta kuin vahinkomarginaalin laskennasta. Kantajan ja komission välinen kirjeenvaihto vahvistaa sen, että kantaja oli luopunut keskustelemasta alihinnoittelusta ja tavoitehinnasta, koska sen polkumyyntimarginaali oli pienempi kuin vahinkomarginaali.
- 108 Neuvosto katsoo toissijaisesti, että komission Ishida Japanille toimittamien tietojen perusteella Ishida Japanin on ollut mahdollista puolustaa etujaan Japania koskevassa menettelyssä.
- 109 Komissio huomauttaa, että tässä menettelyssä kantaja ei ole missään vaiheessa pitänyt tarpeellisenä tai välttämättömänä esittää sellaista tietojensaantipyyntöä, jonka se oli tehnyt Japania koskevassa menettelyssä.
- 110 Komissio huomauttaa, että se on todennut väliaikaisessa asetuksessa (55 kohta) ja kirjeessään (disclosure letter) 6.5.1993, että polkumyyntitulli lasketaan polkumyyntimarginaalin perusteella, koska vahinkomarginaali on tätä suurempi, ja että kantaja ei ole esittänyt mitään huomautusta tämän suhteen vastauksessaan 6.6.1993. Komissio korostaa, että vasta kirjeessään 9.7.1993 eli kaksi kuukautta väliaikaisen asetuksen voimaantulon ja komission 6.5.1993 lähettämän kirjeen (disclosure letter) jälkeen kantaja on esittänyt väitteen, että polkumyyntitullin määräämiseksi

käytettyä vahingon laskentatapaa ei olisi pitänyt soveltaa siihen sen viennin luonteen vuoksi (yksi ainoa malli), mistä voidaan komission mukaan päätellä, että kantaja oli hyväksynyt komission alihinnoittelun perusteella laskeman vahinkomarginaalin (yli 45 %).

- 111 Komissio toteaa lopuksi, että perusasetuksen 7 artiklan 4 kohtaa ei ole rikottu, koska kantaja ei ole missään vaiheessa menettelyä pitänyt tarpeellisena tai välttämättömänä esittää tämän asetuksen 7 artiklan 4 kohdan c alakohdan i alakohdan mukaista täsmällistä tietojensaantipyynnöä väliaikaisten ja lopullisten polkumyyntitullien vahvistamista edeltäneestä vahinkomarginaalin laskennasta.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi kanneperusteesta

- 112 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa aluksi, että komissio on käyttänyt kantajan suostumuksin tässä menettelyssä samaa menettelytapaa ja samoja tietoja, kuin joita käytettiin Japania koskevassa menettelyssä tavoitehinnan laskemiseksi; kantaja on kannekirjelmässään myöntänyt tämän.
- 113 Seuraavaksi on syytä korostaa, kuten neuvosto ja komissio huomauttavatkin, että kantaja ei ole vaatinut tässä menettelyssä, että sille ilmoitettaisiin tiedot, joiden perusteella Japania koskevassa menettelyssä tavoitehinalaskenta on tehty, eikä kantaja ole myöskään ilmoittanut, että se toistaisi Ishida Japanin Japania koskevassa menettelyssä esittämät väitteet.
- 114 Lisäksi on syytä todeta, että väliaikaisessa asetuksessa täsmennetään, että tutkimuksessa, joihin komissio on ryhtynyt vahingon aiheuttaneiden tekijöiden osalta, on "havaittu alihinnoittelua, joka kaikkien yhtiöiden osalta ylitti 20 prosenttia ja oli yli 30 prosenttia sen korealaisen viejän tapauksessa, jonka polkumyyntimarginaali oli

kaikkein korkein” * (= Descom; 33 kohdan lopussa); että alihinnoittelu ja sen suuruus on todettu ”vertaamalla yhteisön teollisuuden myymien mallien hintoja asianomaisten viejien vastaavien mallien hintoihin samassa kaupankäynnin vaiheessa tapahtuneiden myyntien perusteella (jakelijoilta tai muilta kuin etuyhteydessä olevilta jälleenmyyjiltä laskutetut hinnat) tutkimusajankohtana pääasiallisilla markkinoilla yhteisössä” * ottamatta huomioon verrattujen mallien teknisiä eroja (33 kohta); että koska vahingon määrä oli polkumyymintimarginaalia suurempi, komissio on laskenut väliaikaisen polkumyymintitullin todetun polkumyymintimarginaalin perusteella (55 kohta); lopuksi, että asianosaisille oli annettu kuukauden määräaika esittää huomautuksensa tehdyistä päätelmistä, jotka olivat väliaikaisia ja joita voitiin harkita uudelleen (58 kohta).

115 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa myös, että komissio ilmoitti kirjeessään (disclosure letter) 6.5.1993 kantajalle, että yhteisöön sijoittautuneiden valmistajien valikoiman halvimpaan päähän kuuluvien mallien hintojen vertaaminen kantajan vastaavan mallin hintoihin samassa kaupankäynnin vaiheessa osoitti yli 45 prosentin alihinnoittelua; että komissio aikoi esittää todettua polkumyymintimarginaalia vastaavan 29 prosentin suuruisen polkumyymintitullin käyttöön ottamista ja että komissio katsoi, että kantaja ei vastustanut tässä kirjeessä esitettyjä tosiseikkoja ja niistä tehtyjä päätelmiä, koska komissio ei ollut saanut kirjallisesti vastakkaista kannanottoa.

116 Näiden todisteiden mukaan kantaja ei ole vastauskirjeessään 6.6.1993 esittänyt mitään huomautusta sitä vastaan, että komissio aikoi ehdottaa Descomin polkumyymintimarginaaliin perustuvan lopullisen tullin käyttöön ottamista, eikä tätä käsitystä tukevia tosiseikkoja ja päätelmiä vastaan (yhteisön teollisuuden tappiot, alihinnoittelun laskentaperusta, laskelma yli 45 %:n alihinnoittelusta, se seikka, että tavoitehintaan vertaamalla saatava vahinkomarginaali on välttämättä suurempi kuin maksettuihin hintoihin vertaamalla saatu marginaali) eikä kantaja ole myöskään esittänyt näistä lisätietopyyntöä.

* Epävirallinen käännös asetustekstistä; suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

- 117 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan puolustuksen oikeuksia on kunnioitettu, jos asianomaiselle yritykselle on annettu hallinnollisen menettelyn aikana tilaisuus esittää mielipiteensä tosiseikoista sekä niiden tosiseikkojen ja olosuhteiden merkityksestä asian kannalta, joihin on vedottu sitä vastaan (ks. esim. asia 85/76, tuomio 13.2.1979, Hoffmann-La Roche v. komissio, Kok. 1979 s. 461, 11 kohta, ja em. tuomio asiassa Nakajima v. neuvosto, 109 ja 110 kohta).
- 118 Tämän vuoksi on pakko todeta, että koska kantaja ei ole tämän menettelyn aikana pyytänyt, että sille ilmoitettaisiin Japania koskevan menettelyn yhteydessä tehtyyn tavoitehinnan laskentaan liittyvät tiedot ja koska se ei ole kiistänyt komission esittämiä tietoja, se ei voi väittää, että puolustuksen oikeuksia olisi rikottu tämän menettelyn aikana.
- 119 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kantaja on kirjeessään 9.7.1993 ja istunnossa väittänyt, että sen kanneperuste perustuu olennaisesti siihen, että komission käyttämää laskentatapaa ei olisi pitänyt soveltaa siihen siitä syystä, että se myy vain yhtä ainoaa tuotetta. Tämä laskentatapa on kantajan mielestä sopiva vain niissä tapauksissa, joissa viejät tai valmistajat vievät yhteisöön useita tuotteita ja voivat tästä syystä kompensoida yhden tuotteen polkumyyntimarginaalin toisella tuotteella, kuten asianlaita oli Japania koskevassa menettelyssä.
- 120 Tässä suhteessa on muistutettava, että kantaja myöntää kannekirjelmässään, että se ei vastusta sitä, että komissio on tässä menettelyssä käyttänyt Japania koskevassa menettelyssä käyttämäänsä laskentatapaa, varsinkin kun kantaja tiesi jo menettelyn alusta pitäen, että tämä menettely koski vain yhtä mallia. Koska kantaja on lisäksi voinut verrata NOVA-malliaan jokaiseen Ishida Japanille Japania koskevan menettelyn aikana toimitetussa luettelossa olevaan valikoiman halvimpaan päähän kuuluvaan malliin, se olisi voinut esittää tämän väitteen jo menettelyn alussa sen sijaan,

että se on odottanut, että komissio on todennut menettelyn päätteeksi, että polkumyymintamarginaali oli pienempi kuin vahinkomarginaali. Tämän vuoksi kantajan väitettä ei hyväksytä.

- 121 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo lisäksi, että kantaja ei voi menestyksellisesti väittää, että jos sille olisi asianmukaisesti ilmoitettu valittajien tavoitehintaa, se olisi voinut pienentää tuontinsa vahinkomarginaalia selvästi polkumyymintamarginaalin alapuolelle, kuten se oli tehnyt Japania koskevassa menettelyssä. Yhtäältä on nimittäin katsottu, että kantaja ei voi vedota siihen, ettei se olisi saanut komissiolta tietoja, ja toisaalta on syytä todeta, että Japania koskeva menettely koski Ishida Japanin yhteisöön viemiä eri malleja, kun taas tässä menettelyssä on kyse kantajan osalta yhdestä ainoasta tuotteesta eli NOVA-mallista, kuten kantajakin on suullisessa käsittelyssä myöntänyt. Vietyjen mallien paljous edellyttää, että paljon suurempi määrä tietoja täytyy ottaa huomioon vahinkomarginaalia laskettaessa, mikä lisää laskelmien monimutkaisuutta ja siitä syystä mahdollisuuksia tehdä tarkistuksia näihin laskelmiin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo siis, että jos Ishida Japani olisi kyennyt komission Japania koskevan menettelyn yhteydessä esittämien tietojen perusteella osoittamaan, että vahinkomarginaali oli pienempi, Descom olisi sitä suuremmalla syyllä kyennyt tekemään saman tässä menettelyssä. Tämän vuoksi tämä väite on hylättävä.
- 122 Japania koskevan menettelyn yhteydessä tapahtuneeksi väitetyn puolustuksen oikeuksien loukkaamisen osalta on todettava, että jotta tällainen tähän menettelyyn kuulumattomiin tosiseikkoihin perustuva kanneperuste olisi asiaan vaikuttava, edellytetään, että kantaja osoittaa, että nämä seikat ovat yhteydessä riidanalaisen asetuksen antamiseen johtaneeseen menettelyyn. Ainoa keino osoittaa tällainen yhteys olisi ollut pyytää komissiota tämän menettelyn yhteydessä toimittamaan kantajalle samat tiedot, joita oli pyydetty Japania koskevassa menettelyssä. Koska tällaista pyyntöä ei ole esitetty, Japania koskevan menettelyn tosiseikat jäävät tämän ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireillä olevan oikeudenkäynnin ulkopuolelle.

- 123 Tämän vuoksi kanneperuste on hylättävä.
- 124 Kaikista edellä esitetyistä päätelmistä seuraa, että kanne kokonaisuudessaan on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

- 125 Työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaisesti asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian kaikkien kanneperusteiden osalta ja koska neuvosto on vaatinut kantajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, kantaja veloitetaan korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut. Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaisesti komission on väliintulijana vastattava omista kuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne hylätään.

2) Kantajan on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut mukaan lukien välitoimimennettelystä johtuvat kulut.

3) Komission on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Lenaerts

Schintgen

García-Valdecasas

Bellamy

Lindh

Julistettiin Luxemburgissa 14 päivänä syyskuuta 1995.

H. Jung

K. Lenaerts

kirjaaja

laajennetun neljännen jaoston puheenjohtaja